

dium skulde der ikke have været tænkt paa en saadan Ophævelse af Kongelovens agnatisk-cognatisk Arvesølge — og istedet derfor Indførelse udelukkende af den agnatisk Arvesølge — som den, hvorom der nu foreligger Forslag i det kongelige Budskab. Den ærede Rigsdagsmand har søgt ved Hjælp af de Documenter, som vare ham bekjendte fra Aaret 1851, at godtgjøre, hvorledes Warschauer-Protokollen havde været fortolket af den daværende Regjering, og støttet derpaa, at udlede den Slutning, at man dengang havde været aldeles fremmed for en saadan Ordning af Forholdene som den, der nu indeholdes i det kongelige Budskab. Det er i denne Henseende, at jeg er i Stand til at levere et Beviis for det Modsatte. Jeg vil meget gjerne indrømme den ærede Taler, og jeg tror, at de Allerfeste, som have havt Leilighed til at blive bekjendt med saadanne Forhold, vilde finde det temmelig naturligt, at i det Dødblik, da Warschauerprotocollen blev afluttet, — det skyldtes for en stor Deel et Sammenstød af Omstændigheder, at den kom istand i det Tidspunkt, den gjorde — og i den første Tid efter denne Protocols Afslutning, stod det ikke aldeles klart for Hans Majestæts Regjering, hvorledes Sagen endelig vilde kunne stille sig, paa hvilken Maade det var hensigtsmæssigt at formulere det endelige Forslag, og det vil ogsaa findes ganske naturligt, at der ikke paa denne Tid, da man endnu var meget langt fra at kunne fremsætte et endeligt Forslag, af Hans Majestæts daværende Regjering blev taget nogen endelig Beslutning om, paa hvilken Maade man vilde søge Sagen endelig ordnet. Man bestræbte sig for yderligere at udvikle, hvad der var opnaaet ved Warschauertractaten, derved at man først og fremmest tilveiebragte Renunciationsdocumenterne fra de ifølge Kongeloven paagjældende cognatisk Arvinger, som her vare tilstede, og først derefter forbeholdt man sig at bringe Sagen til Forhandling med de vedkommende europæiske Magter. Jeg tror, at det maa indrømmes, at det er Sandhed, hvad der fra den høitærede Premierministers Side er fremhævet, at Renunciationsacten af Juli 1851 indeholder noget Mere og ikke noget Mindre end det, der er forudsat i det Kon-

gelige Budskab. Det Kongelige Budskab kan altsaa ikke siges at være i Strid med Renunciationsacterne, fordi det Kongelige Budskab ikke i den fulde Udstrækning benytter, hvad der efter Renunciationsacterne havde været indrømmet til Fordeel for Hans Høihed Prinds Christian og hans Afkom med Prindsesse Louise. Men deraf følger ingenlunde, at Renunciationsacterne skulde indeholde og være det eneste Fortolkningsmiddel til Warschauerprotocollen, og fordi det blev overdraget enkelte Mænd, og deriblandt den ærede Taler, som sidst havde Ordet, at gjøre Udkast til disse Renunciationsacten (Hør! Hør!), deraf følger ikke, at den Opfattelse, som ligger til Grund for Renunciationsacterne skulde være den eneste mulige og den eneste rigtige Fortolkning af Warschauertractaten (Hør! og Hysen).

Der er i dem udtalt en Sætning, som der, ifølge Warschauer-Protocollen, oprindeligt ingen Anledning var til at udtale; der er udtalt en Sætning i dem, ved hvilken jeg, da jeg første Gang blev bekjendt med Udkastet, havde nogen Betænkelse, ikke fordi jeg fandt Sætningen urigtig, ikke fordi jeg fandt den uønskelig, men fordi jeg, efter hvad der var mig bekjendt om Udlandets Betænkelse, saasnart der fra dansk Side blev udhævet Noget om Slesvig, maatte frygte for, at disse Udtryk, naar de i sin Tid kom til Udlandets Kundskab, skulde kunne vække Bæmskelighed for Sagens videre Fremme. Det blev imidlertid antaget, at Renunciationsacterne, ifølge deres Bestaaenhed nærmest som Hunsarrangements, kunde gaa saaledes, som det efter de Mænds Overbeviisning, der havde udarbejdet dem, var ønskeligt at faae dem med Hensyn til den danske Thrones Rettigheder til alle Tider. Men den Omstændighed, at Renunciationsacterne saaledes ere mere omfattende, end de efter Warschauerprotocollen havde behøvet at være, og mere omfattende, end de efter Hans Majestæts Regjerings endelige Formenting om, hvorledes Arvesølgeløbet her i Landet bør ordnes, behøvede at være, udelukker ikke, at det, ved Siden af Renunciationsacternes aabenbare Tendens til at holde fast ved den agnatisk-cognatisk Arvesølge, fra Hans Majestæts Regjerings Side kunde findes hensigtsmæssigt og nødvendigt at